Alázatosság, engedelmesség

Nyissuk ki a Szentírást az Efézusbeliekhez írt levél 4. részénél, a 11–13. verseknél. *„És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése czéljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”* Ámen.

Ezekben a versekben meglátjuk Isten tervét velünk, emberekkel, és azt a célt, amelyet nekünk szánt. Apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat rendelt a gyülekezetbe, hogy tökéletesítsen minket, és így eljussunk Isten Fiának megismerésére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.

Együtt próbáljuk most megvizsgálni az Úr Jézus egyik jellemvonását, amelyet nekünk is el kellene sajátítanunk. Látni fogjuk, hogy ezt nehéz elsajátítani, de azt is megnézzük, hogyan juthatunk el ehhez a számunkra igen fontos jellemvonáshoz.

Először a Korinthusbeliekhez írt első levél 1. részéből olvasunk. Itt Isten az Úr Jézus jellemvonásairól beszél nekünk, és ezek között van az is, amelyről szólni fogunk. A 27. verstől a 29. versig olvasunk: *„Hanem a világ bolondjait választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtelenjeit választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki az Isten, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket: hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem.”* Ámen.

Isten a bolondokat, az erőteleneket, a nemteleneket és a megvetetteket választotta ki, és ezek közül az egyik az Úr Jézust is jellemzi, és minket is jellemeznie kellene. Úgy fogunk tanulmányozni, hogy megértsük: nekünk is el kell jutnunk az Úr Jézusnak erre a tulajdonságára, amely benne megvolt.

Most Zakariás könyvének 9. részéből olvasunk. A 9. versnél kezdjük: *„Örvendezz nagyon Sionnak leánya, kiálts örömödben Jeruzsálem leánya; ímé jő néked a te királyod.”* Az Úr Jézust igaznak és szabadítónak, de alázatosnak is írja le az ige, aki szamárcsikón ül: *„igaz és szabadító ő; alázatos, és szamárháton ülő, és szamárállat vemhén.”* Ámen.

Királyként az Úr Jézus uralkodik az emberek felett és vezeti őket, az alattvalók pedig az ő tekintélye alatt állnak. Isten Igéje az Úr Jézust alázatos királyként ábrázolja; ez olyan jellemvonás, amelyet arra buzdít, hogy tanulmányozzunk és elsajátítsunk, hiszen az alázatosságnak nagy értéke és jelentősége van.

Hogy jobban megértsük, határozzuk meg, mi az alázatosság: megalázkodás és engedelmesség. Bár a királyok általában nem vetik alá magukat másoknak, az Úr Jézus engedelmes a mennyei Atyának. A világ az alázatosságot gyakran negatív, megvetendő dolognak, a gyengeség jelének tartja. Látjuk, hogy a gyermekek már születésüktől fogva hajlanak az engedetlenségre, a szülőknek pedig sok erőfeszítésükbe kerül, hogy engedelmességre neveljék őket. Például a

játékba vagy egy könyv olvasásába merült gyermek nem biztos, hogy azonnal válaszol a szülő hívására, hogy jöjjön enni vagy végezzen el egy feladatot, ha erre nem nevelték.

A társadalom nem becsüli az alázatosságot, Isten szemében viszont alapvető erény. Maga az Úr Jézus az alázatosság legfőbb példája, ahogy ez kiderül az idézett próféciából és az ő szavaiból is Máté evangéliuma 11. részében, a 28–30. versekben: *„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket."* Ezek a szavak arra indítanak, hogy abban az alázatban és nyugalomban keressünk menedéket, amelyet egyedül ő adhat. *„Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű."* Ámen.

Amikor ezeket a verseket olvastuk, talán nem vizsgáltuk meg őket elég figyelmesen, és külön-külön vettük őket. Krisztus igáját képletes beszédnek tekintettük, az *„alázatos"* szót pedig úgy értelmeztük, mintha független volna attól, amit az iga jelent. De mit jelent az iga? Régen az ökröket igába fogták, hogy le ne térjenek az útról, és irányítani lehessen őket. Az iga arra szolgált, hogy az állatokat kordában tartsák és vezessék. A *„vegyétek fel az én igámat"* azt jelenti: *én az Atya előtt igát vettem magamra, hogy az ő akaratát teljesítsem, ne a magamét*.

Itt jön a mi nehézségünk: amikor arra kérnek, hogy mondjunk le a saját akaratunkról. Az Úr Jézusnak volt ítélőképessége, de ítélőképességét alárendelte az Atya akaratának. *„Alázatos vagyok."* Gondolhatnánk, hogy bár ő alázatos, nekünk nem kell ugyanilyennek lennünk. Ha azonban olyanok akarunk lenni, mint ő, és el akarjuk érni az ő teljességének mértékét, nekünk is alázatos szívűnek kell lennünk.

Ha tehát elfogadjuk az engedelmesség és az alázat igáját, az javunkra válik. Az iga miatt hordott teher is könnyűvé lesz. Amikor erre az igára gondolunk, arra, hogy engedelmeskedjünk a gyülekezetben, hogyan reagálunk? Rémülettel, félelemmel, aggódva, hogy mi lesz velünk, ha ezt az igát elfogadjuk. De mit mond nekünk az Úr Jézus? *„Vegyétek fel… az én igámat."* Arra buzdít, hogy fogadjuk el, és tanuljunk tőle, mert ő alázatos.

Isten Igéje az Apostolok cselekedeteinek 8. részében is beszél az Úr Jézus alázatáról. Tudnunk kell, hogy az alázatosság szótári meghatározásai is Istentől erednek, aki mindennek a teremtője. Ő határozta meg az alázatosságot, az emberek pedig átvették ezt a meghatározást, és azt mondják: alázatosnak lenni annyi, mint szerénynek és engedelmesnek lenni. A 8. rész 33. versének első felét olvassuk: *„Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett."* Ez nagy kihívás számunkra: hogy elvétessék tőlünk az ítélkezés joga.

Tartózkodnunk kell az ítélkezéstől, és hagynunk kell, hogy az Úr vezessen, hogy megértsük, mit kell tennünk. Létfontosságú, hogy tovább olvassunk az Úr Jézusról: ne csak beszéljünk róla és dicsérjük, hanem tűzzünk ki világos célt, és törekedjünk is elérni. Amikor olvasunk, a saját megértésünk és növekedésünk érdekében kellene olvasnunk.

A Filippibeliekhez írt levélben az Úr Jézusról olvasunk. Úgy gondolom, ha elolvassuk és elgondolkodunk a szövegen, rájövünk, milyen nehéz alázatosnak lenni, és mik az alázat

hiányának következményei. A Filippi 2. részéből olvasunk, az 5–8. versekből: *„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, a mely a Krisztus Jézusban is vala, a ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt.”*

Péter írásaiból is olvasni fogunk, amelyre talán emlékeztek: *„hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”* Az általa meghatározott időben az Úr Jézus felmagasztaltatott, de előtte megalázta magát. *„Mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig.”*

Korábban elhangzott, hogy valakinek a szívét az Úr indította engedelmességre. Igen, bizonyosan az Úr. De nem csak általános értelemben, hanem mindenben, amit az Úr parancsol. Amikor az Úr azt mondja: *„Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak”*, ez is az Úr parancsa, és nem utasíthatjuk el, mert az iránta való engedetlenség volna. Mindent követnünk kell, amit az Úr parancsol. A Filippibeliekhez írt levélben továbbhaladva olvassunk el egy ígéretet a 3. rész 20. és 21. verséből, hogy megőrizzük a szívünkben: *„Mert a mi országunk mennyekben van, a honnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; a ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges testéhez ama munkája szerint, a melylyel magának mindeneket alávethet.”* Ámen.

Az ígéret azoknak szól, akik vállalják ezt az alázatos állapotot, vagyis akik alázatosak. Az alázatosság magában foglalja a megalázkodást és az engedelmességet, és ezeket a tulajdonságokat ápolni kell. Az Úr Jézus az Atyához való viszonyában nemcsak alázattal, hanem teljes engedelmességgel is példát adott, ami nekünk nehéz út. Hogy jobban megértsük az alázatosságot, Péter első levelét vesszük elő, ahol Isten erről beszél nekünk. Az alázatosságot mindenkitől elvárja, akármilyen szerepe van a társadalomban: gyermekektől, házastársaktól, asszonyoktól és férfiaktól.

Péter első levelének 5. részében, az 5. és 6. versben ezt olvassuk: *„Hasonlatosképen ti ifjabbak, engedelmeskedjetek a véneknek; mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsétek magatokra; mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. Alázzátok meg magatokat azért az Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”* Ezek a versek kiemelik az alázat és az engedelmesség fontosságát kapcsolatainkban, és kimondják, hogy Isten ellene áll a kevélységnek, de az alázatosaknak és engedelmeseknek kegyelmet ad.

Jakab apostol a levele 4. részében megerősíti, hogy Isten kegyelmet ad az alázatosaknak. Hogy megértsük, mennyire értékes az alázatosság Isten szemében, a 25. zsoltárhoz fordulunk, amely megmutatja, hogy az alázat az Úr Jézus jellemvonása, és drága kincsként kell keresnünk. A 25. zsoltár 9. verse így szól: *„Járatja az alázatosokat igazságban”*, vagyis Isten az alázatosakat tanítja meg az ő útjára.

Az alázatosság tehát nélkülözhetetlen, és törekednünk kell arra, hogy elérjük, hogy bennünk legyen. Péter apostol arra buzdít, hogy öltsük magunkra az alázatosságot, és alázzuk meg magunkat Isten keze alatt, mert Isten kegyelmet és tanítást ad az alázatosaknak. Dávid a 25. zsoltárban ezt mondja: *„Járatja az alázatosokat igazságban.”* Ebből látjuk, hogy az alázat által Isten segít megtanulnunk az ő igazságában járni és megismerni az ő útját.

A 119. zsoltár 67. verse is az alázatról elmélkedik: *„Mielőtt megaláztatám, tévelyegtem; most pedig megtartom a te beszédedet.”* Ez a vers kiemeli, hogy Isten beszédének megtartásához alázat kell. A 71. vers továbbviszi ezt a gondolatot: *„Jó nékem, hogy megaláztattam, hogy megtanuljam a te rendeléseidet.”* Ezek a versek arra tanítanak, hogy az alázatosság nélkülözhetetlen ahhoz, hogy megértsük és megtanuljuk Isten rendeléseit.

Imádkozhatunk is alázatosságért, kérve Istent, hogy tanítson meg alázatosnak lenni, mert alázat nélkül tévelygünk, és nem tartjuk meg az ő beszédét.

Az engedelmességet a világ gyakran megveti, Isten gyermekei számára azonban nagy értékű kincs, amelyet keresnünk kell. Máté evangéliuma 18. részében, a 2–4. versekben az Úr Jézus az alázat értékéről tanít minket: *„Bizony mondom néktek, hogyha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképen sem mehettek be a mennyeknek országába. Azért valaki megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.”* Ámen.

Ezek a tanítások megmutatják, hogy az alázat feltétele annak, hogy bemenjünk Isten országába, és hogy meg kell aláznunk magunkat, ha nagyok akarunk lenni a mennyek országában. Isten ellene áll a kevélyeknek, de az alázatosaknak kegyelmet ad. A kérdés: *hogyan alázatos, mint egy kis gyermek? Mint ez a kis gyermek?* – arra indít, hogy elgondolkodjunk azon a példán, amelyet az Úr Jézus adott, amikor egy gyermeket hívott oda a többiek közé. Ez a gyermek, aki a hívásra odament, engedelmességre és alárendelődésre tanít minket – de nem úgy, hogy elvenné az identitásunkat, hanem úgy, hogy alázattal kövessük őt.

Amikor Józsué könyvének 1. részéhez fordulunk, arra kapunk hívást, hogy a férfiak engedelmességéről elmélkedjünk. Úgy tűnik, sokan bizonytalanok abban, hol a helye az engedelmességnek a férfi életében, hiszen őt az asszony és a család fejének tekintik, akinek vezetnie kell. Pedig maga az Úr Jézus is, bár király és úr volt, megmutatta, hogyan kell engedelmeskednünk.

Józsué 1. részének 16–18. verseiben az engedelmesség és szófogadás példáját látjuk: *„Ők pedig felelének Józsuénak, mondván: Mindazt, a mit parancsoltál nékünk, megcselekeszszük, és valahová küldesz minket, elmegyünk. A mint mindenben engedtünk Mózesnek, úgy engedünk majd néked is; csakhogy az Úr, a te Istened legyen veled, a mint Mózessel volt! Minden ember, a ki ellene szegül a te parancsodnak, és nem engedelmeskedik a te beszédeidnek mindabban, a mit parancsolsz néki, megölettessék; csak légy erős és bátor!”* Ámen.

Ezek a szavak ma szigorúnak, sőt keménynek tűnhetnek, de akkoriban az engedelmességről és a tekintély semmibe vételének következményeiről vallott közös felfogást tükrözték. Az egész nép

kifejezte Józsué iránti engedelmességét, elismerte tekintélyét, és egy emberként követte őt. Bár az engedetlenségért említett büntetés súlyos, ez is azt hangsúlyozza, mennyire fontos az engedelmesség és az egység a gyülekezetben.

És Kóré meg az ő csapata – ha emlékeztek rá –, miért bűnhődtek ezek az emberek? Úgy gondolták, hogy Isten velük is van, nem csak Mózessel. A gyülekezetben rend van. Ki alkotta ezt a rendet? Isten. Ő állította Mózest, ő állította Áront, és ő szabta meg a rendet.

Kóré és csapata azonban kilépett ebből a rendből. Vakon engedelmeskedni annyi, mint ítélőképesség nélkül cselekedni, mintha valaki elvenné tőlünk a gondolkodás képességét. Így gondolkodhatunk mi is, amikor egy ember mások ítélőképességét próbálja irányítani. De hogyan tekintenek Józsuéra? Isten embereként. Valóban így tekintenek rá? Igen. *Csak az Úr legyen veled, és mi követünk téged.*

Térjünk át az Újszövetségre is, nézzük meg, hasonlóan áll-e ott a dolog, és vizsgálja meg mindegyikünk önmagát. A Korinthusbeliekhez írt első levél 4. részéből olvasunk, a 14–17. versekből: *„Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem mint szeretett gyermekeimet intelek. Mert ha tízezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert a Krisztus Jézusban én szültelek titeket az evangyéliom által. Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim. Azért küldtem hozzátok Timótheust, a ki nékem szerelmes és hű fiam az Úrban, a ki emlékeztet majd titeket az én Krisztusban való útaimra, a mint mindenütt minden gyülekezetben tanítok.”* Itt a kapcsolatok mintáját kapjuk.

A 14. versben Pál azt mondja: *„mint szeretett gyermekeimet intelek.”* Ha tízezer tanítómesteretek volna is – tanítók a gyülekezetben is vannak, ugye?

Ha tízezer tanítómesteretek volna is, nincs sok atyátok. Gondoljunk egy egyszerű, gyakorlati, földi példára. Ha tízezer tanárunk volna is az iskolában, hány szülőnk van? Kettő: anya és apa. Kire kell hallgatnunk? Anyára és apára, vagy a tanárokra? A tanárok jönnek-mennek. Ha a szülők úgy döntenek, hogy átvisznek minket egy másik iskolába, az a tanár már nincs ott, hogy irányítson minket.

A tanár azért van ott, hogy földrajzot, kémiát tanítson, de nem azért, hogy a szó legmélyebb értelmében neveljen bennünket. Amikor földrajzórán ülünk az iskolában, a tanár hegyekről, dombokról és vizekről tanít, nem lelki nevelést ad. Matematikaórán sem azt tanuljuk, hogyan éljünk vagy hogy ne hazudjunk; ezek a tanítások a szülőktől jönnek, akikre hallgatnunk kell.

Ezért mondja az ige, hogy kövessük azoknak a nyomát, akik előttünk jártak. Krisztus testében kapcsolat jön létre a szülő és a gyermekek között, és mi engedelmesen követjük őt.

A Thessalonikabeliekhez írt első levél 1. részének 6. versében Pál apostol szavait találjuk, amelyek a Korinthusbeliekhez írt első levél 11. részében is visszaköszönnek. A thessalonikaiaknak ezt írja: *„És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az igét sok háborúságban a Szent Lélek örömével.”* Ámen.

Ez annak a példája, hogyan teljesítették azt a buzdítást, hogy kövessék őt és az Urat. Ha Pál arra tanít, hogy alázatban éljünk, akkor ő maga is alázatos volt. A Korinthusbeliekhez írt első levél 11. részében azt mondja: *„Legyetek én követőim”*, és ezzel megmutatja, hogy ő maga is az Úr Jézus példáját követte.

Ezután visszatérünk Józsuéhoz. Józsué könyvében a nép azt mondja neki: *„Mindazt, a mit parancsoltál nékünk, megcselekeszszük.”* A Thessalonikabeliekhez írt második levél 3. részében, a 4–6. versekben pedig ezt olvassuk: *„Bízunk pedig az Úrban felőletek, hogy a miket parancsolunk néktek, azokat cselekeszitek is, és cselekeszitek ezután is.”* Ez a nép engedelmességébe és szófogadásába vetett bizalmat mutatja.

Végül ez a vers: *„Az Úr pedig igazgassa a ti szíveiteket az Isten szeretetére és a Krisztus békességes tűrésére”* azt a vágyat fejezi ki, hogy a szívek az isteni szeretet és a Krisztus által példázott béketűrés felé forduljanak. *„Parancsoljuk pedig néktek, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében, hogy vonjátok el magatokat minden oly atyafitól, a ki rendetlenül él, és nem a szerint a rendelés szerint, a melyet tőlünk vett.”* Ámen.

Bízunk az Úrban, hogy amit parancsolunk, azt cselekszitek most is, és cselekedni fogjátok ezután is. Parancsolni több, mint tanácsolni vagy buzdítani: ez a tekintély gyakorlása. Bízunk benne, hogy megteszitek, amit parancsolunk, vagyis megtartjátok a szavunkat.

Aztán a mi Urunk Jézus Krisztus nevére hivatkozik: parancsoljuk nektek, atyámfiai. Ma már nem használjuk azt a kifejezést, hogy *„parancsolom nektek”*, de fontos megértenünk, mit jelent egy parancs. Aki parancsol, az elvárja, hogy engedelmeskedjenek neki. *„Legyetek én követőim. Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak.”* Felmerül a kérdés, hogy Pál az elöljárójuk volt-e, és volt-e tekintélye parancsolni – az összefüggésből úgy tűnik, hogy igen.

Vizsgáljuk tovább ezt a tanítást. Ha lapozunk a Szentírásban, eljutunk a Timótheushoz írt levélhez. Felmerül bennünk a kérdés, miért tűnik oly távolinak tőlünk az engedelmesség és az alázat – talán azért, mert már hiányoznak a gyülekezetből azok a gyakorlatok, amelyek ezeket az erényeket ápolják. *„Hogy tudjad, mimódon kell forgolódni az Isten házában”* – írja Pál Timótheusnak –, *„nagy a kegyességnek titka.”*

Az 1. rész 1–3. verseit olvasva látjuk, hogy Pál, Jézus Krisztus apostola, a mi megtartó Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak, a mi reménységünknek parancsolatjából, Timótheushoz, igaz fiához a hitben fordul, és kegyelmet, irgalmasságot és békességet kíván neki Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. Arra kéri Timótheust, amikor ő maga Macedóniába indul, hogy maradjon Efézusban, és parancsolja meg némelyeknek, hogy ne tanítsanak más tanítást.

Pál Timótheushoz, igaz fiához a hitben fordul, és megparancsolja – ugyanakkor kéri is –, hogy maradjon Efézusban, és parancsolja meg másoknak, hogy ne hirdessenek tévtanításokat. Parancsolni annyi, mint tekintélyt gyakorolni, nem csupán tanácsolni vagy buzdítani. A parancsnak csak akkor van értelme, ha van engedelmesség; különben nem éri el a célját. Nagyon fontos, hogy figyelmesen elgondolkodjunk ezen a szabályon.

Életem során sok emberrel találkoztam, aki azt állítja, hogy ő csak Istennek engedelmeskedik. Ez a kijelentés ítélőképességet kíván, mert az Isten által rendelt tekintélyeknek való engedelmesség is lehet az iránta való engedelmesség egyik formája. Timótheus nehéz helyzetben volt: ha az efézusiak azt mondták volna neki: *„Mi nem neked engedelmeskedünk, mi csak Istennek”*, neki akkor is volt tekintélye parancsolni nekik, Pál apostol tanítása szerint. Pál a 18. versben ezt írja Timótheusnak: *„Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad régebben tett jövendölések szerint, hogy azok által vitézkedjél ama jó vitézséggel; megtartván a hitet és jó lelkiismeretet, a melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek.”* Pál és Timótheus kapcsolata, amelyet apa és gyermek viszonyaként ír le, arra utal, hogy kapcsolatainkban szükség van az alázatra.

Fontos, hogy minden kapcsolatunkban magunkra öltsük az alázatosságot, ahogy az Úr Jézus példája mutatja. Az alázat elengedhetetlen ahhoz, hogy Jézus példáját kövessük, és ha nincs bennünk vágy arra, hogy alázatosak és engedelmesek legyünk, nem állíthatjuk, hogy olyanok akarunk lenni, mint ő. Az 5. rész 7. versében ezt a parancsot kapjuk: *„Ezeket is hirdessed, hogy feddhetetlenek legyenek.”* Ez a gyülekezeten belüli engedelmesség fontosságát hangsúlyozza.

A 4. rész 11. versében Pál ezt mondja Timótheusnak: *„Ezeket parancsold és tanítsd. Senki a te ifjú korodat meg ne vesse.”* Ez buzdítás Timótheusnak, hogy kortól függetlenül legyen határozott a tanításában, és ne engedje, hogy fiatalsága miatt megvessék.

Összegezve: nélkülözhetetlen, hogy megtanuljuk az alázatot és magunkra öltsük, hogy keressük az alkalmakat az alázatra és az engedelmességre, és örüljünk nekik. A Filemonhoz írt levél 8–10. verseiben Pál ezt a lelkületet mutatja: *„Annakokáért, ámbár nagy bátorságom van a Krisztusban, hogy megparancsoljam néked azt, a mi illik, a szeretetért mégis inkább kérlek.”* Ebből látjuk, hogy bár volt tekintélye parancsolni, Pál inkább kérést fogalmaz meg, és ezzel alázatot és szeretetet mutat.

Én, a vén Pál, most pedig a Jézus Krisztusért fogoly is, kérlek téged az én fiamért, a kit fogságomban szültem, Onésimusért. A 8. vers különösen érdekel minket: *„Ámbár nagy bátorságom van a Krisztusban, hogy megparancsoljam néked azt, a mi illik.”* Ki volt Filemon? Ki volt Pál? Pálnak lelki tekintélye és Krisztusban kapott szabadsága volt arra, hogy parancsoljon Filemonnak, mert Filemon az ő általa megtértek egyike volt.

A szülőknek is van tekintélyük arra, hogy parancsoljanak a gyermekeiknek, és erre szükség is van, különben a nevelés kudarcba fullad. Olvassuk el a 21. verset is: *„Engedelmességedben bízva írtam néked, tudván, hogy még többet is cselekszel, mint a mit mondok.”* Ámen. Pál apostolnak ez a Filemonhoz írt levele nem véletlenszerűen született, hanem Filemon engedelmességébe vetett bizalommal. Engedelmesnek kell lennünk a gyülekezetben, emlékeznünk kell az Úr Jézus alázatára, és alázatosnak kell lennünk, hogy a maga idején felmagasztaljon minket. Az Efézus 5:21 az alázatot az engedelmesség megtanulásának alapjaként emeli ki: *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”*

Ez a vers férfiaknak és asszonyoknak egyaránt szól, és arra buzdítja őket, hogy engedelmeskedjenek egymásnak Isten félelmében. A férfiaknak azt mondja az ige, hogy

szeressék feleségüket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte. Ámen.

Ha ezen a versen elmélkedünk, jobban megérthetjük, ha az emberi testre gondolunk. Az emberi testben a tagok összekapcsolódnak és együtt működnek; például a vesék megszűrik a vért, a hasnyálmirigy, a gyomor és a szív pedig mind betölti a maga szerepét az egész szervezet javára.

Hasonlóképpen, ha a talpunk vagy az ujjaink nem engedelmeskednének, nehezen tudnánk járni. Rendes körülmények között, amikor egészségesek vagyunk és nem vagyunk bénák, a tagok alárendelődnek egymásnak, és ez teszi lehetővé, hogy mozogjunk. Ugyanígy kellene nekünk is engedelmeskednünk egymásnak Krisztus félelmében, hozzájárulva a közös növekedéshez.

„Az asszonyok az ő saját férjöknek engedelmeskedjenek, mint az Úrnak.” Ez nehéz követelmény, ahogyan a férfiaknak is nehéz engedelmesnek lenniük a gyülekezetben. A családban, ahol asszonyok és férfiak megosztják a feladatokat, például a főzést, az engedelmesség kihívás lehet. Az engedelmesség mégis nélkülözhetetlen a lelki növekedéshez, ahogyan az Úr Jézus is engedelmes volt a mennyei Atyának. Isten kegyelmet és tanítást ad az alázatosaknak, a kevélyeknek pedig ellene áll. A Mózes ötödik könyvében arról olvasunk, hogy akik kevélységből nem engedelmeskednek, azokat szigorúan meg kell büntetni: *„Így irtsd ki a gonoszt a nép közül, hogy a nép féljen és többé ne kevélykedjék.”*

Ahogyan az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy kell az asszonyoknak is engedelmeskedniük férjüknek mindenben. Ezt az engedelmességet sokan megalázónak tartják, mintha elvenné az ember identitását vagy ítélőképességét, és megakadályozná, hogy döntéseket hozzon. Fontos azonban emlékeznünk, hogy ezek a tanítások a gyülekezeteknek szólnak, és lelki összefüggésükben kell érteni őket.

A Kolossébeliekhez írt levél 3. részében – mert ezek is gyülekezeteknek írt levelek – az ige arra buzdít, hogy emlékezzünk ezekre az elvekre és alkalmazzuk őket hitéletünkben. Pál apostol az efézusi és a kolosséi gyülekezetnek azért írt, hogy útmutatást adjon nekik, hogyan kell élniük. A 18. versben külön útmutatást ad az egyes embercsoportoknak: *„Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a férjeiteknek, a mint illik az Úrban. Ti férfiak, szeressétek a feleségeiteket, és ne legyetek irántok mérgesek. Ti gyermekek, szót fogadjatok a szülőknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. Ti atyák, ne bosszantsátok a gyermekeiteket, hogy kedvöket ne veszítsék. Ti szolgák, mindenben engedelmeskedjetek a ti test szerint való uraitoknak, nem szemes szolgálattal, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem tiszta szívből, félvén az Istent; és a mit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek.”* Ámen.

Ezek a csoportok: asszonyok, férjek, gyermekek és szolgák. Mai összefüggésben a *„szolgák”* kifejezést az alkalmazottakra is érthetjük. Az Efézus 6:5–8-ban Pál tovább beszél a szolgák és uraik viszonyáról: *„Ti szolgák, engedelmeskedjetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak; nem szemmel látható szolgálattal, mint a kik embereknek akarnak tetszeni; hanem mint a Krisztus szolgái, a kik az Isten akaratját szívből cselekszik.”* Ámen.

A Filippibeliekhez írt levél 2. részében Pál az engedelmesség fontosságáról ír, amelyet nagy értéknek tekint. Arra utal, hogy az engedelmesség nyugalmat ad a lelkeknek, hiánya pedig zűrzavarhoz vezet. A 2. rész 3. verse így szól: *„Semmit se cselekedjetek versengésből, sem hiú dicsőségből; hanem alázatosan egymást különbbnek tartsátok magatoknál."* Ámen.

Pál hangsúlyozza, hogy az engedelmesség nem korlátozódhat csupán a tekintéllyel rendelkezőkre, hanem alázatban és kölcsönös tiszteletben kell gyakorolni. Arra buzdít mindenkit, hogy a másikat különbnek tartsa önmagánál, és engedelmeskedjenek egymásnak az Úr félelmében.

Ez olyan téma, amelyről Krisztus az Újszövetségben szólt. Egymásnak engedelmeskedni nem könnyű, de az Úr Jézus erre hív minket. Az *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében"* felszólítás az alázatra és annak felismerésére hív, hogy önmagunkat mások szolgálatába kell állítanunk. A 4. vers arra buzdít, hogy ne csak a saját hasznunkra figyeljünk, hanem mások javára is: *„Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is."* Ez az az indulat, amely Krisztus Jézusban is megvolt, és amelyre minket is elhív.

Amikor az engedelmességre gondolunk, gondoljunk egy gyárra, ahol egy nagy csapatban dolgozunk; mindenki hozzájárul a közös célhoz. Ugyanígy Krisztus képének kiformálódása bennünk is engedelmességet kíván. Enélkül nem tudunk építeni. Az emberek az engedelmességet gyakran megvetéssel nézik, mintha valami alantas dolog volna, vagy mintha elrabolná az ember identitását. De ha van egy lelki atyánk, aki az igazságban vezet minket, az nem jelenti azt, hogy többé nem gondolkodhatunk.

Az *„Alázzátok meg magatokat azért az Istennek hatalmas keze alatt"* buzdítás Isten Igéjéből megmutatja, hogy az engedelmesség hitünk lényeges része. A *Zsidók 13:17*-ben ezt olvassuk: *„Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak, és fogadjatok szót; mert ők vigyáznak a ti lelketekre, mint a kiknek majd számot kell adniok; hogy örömmel cselekedjék ezt, és nem sóhajtozva, mert ez nem használ néktek."* Ez a vers kiemeli, mennyire fontos engedelmeskedni lelki vezetőinknek, mert ők felelősek a lelkünkért.

Az Istennek és lelki atyáinknak való engedelmességet nem szabad az identitásunk elvesztésének tekinteni, hanem olyan útnak, amely közelebb visz az Úr Jézushoz, és az ő képére formál bennünket. Az elöljárónk, a lelki atyánk arra kapott elhívást, hogy Jézushoz vezessen minket, és segítsen lelki fejlődésünkben.

Ez az ő feladata, nekünk pedig nyitottnak kellene lennünk erre a vezetésre. Feltehetjük a kérdést: használ-e nekünk bármit is, ha nem engedjük be Jézust az életünkbe? Forduljunk Isten Igéjéhez, hogy megértsük, mit mond az engedetlenségről, és gondoljuk végig, mennyire vagyunk engedelmesek, mennyire akarunk engedelmesek lenni, és fontos érték-e ez számunkra. Ha eddig nem így volt, határozzuk el, hogy az engedelmességet elsőbbséggé tesszük, mert csak ezáltal növekedhetünk lelkileg, és nyerhetjük el Krisztus képét magunkban. Ő volt az alázatosság legfőbb példája.

A Titushoz írt levél 1. részének 10. versében az ige azt mondja, hogy valóban sokan vannak engedetlenek, kiváltképpen a körülmetélkedésből valók között, akik hiábavalóságokat beszélnek és ámítók. A *16. vers* megmutatja az engedetlenség következményeit, és azt, hogyan látja Isten az engedetleneket: ellene szegülnek, vallják, hogy ismerik Istent, de cselekedeteikkel megtagadják, mivelhogy utálatosak, engedetlenek, és minden jó cselekedetre alkalmatlanok. Ámen.

Amikor nem engedelmeskedünk – feleségként a férjünknek, testvérként a testvéreinknek vagy elöljáróinknak –, cselekedeteinkkel megtagadjuk Istent, még ha azt állítjuk is, hogy ismerjük őt. Isten utálatosnak, engedetlennek és minden jó cselekedetre alkalmatlannak tart minket, mert az engedetlenség megakadályoz abban, hogy jót tegyünk. Kérjük az Úr segítségét, hogy megértsük ezeket a dolgokat.

Nem állunk meg csupán ennél a nézőpontnál. Az engedelmesség kérdése, és az, hogy kinek kell engedelmeskednünk, sokkal tágabb téma, és most nincs időnk részletesen kifejteni. Összpontosítsunk arra, amit megtanultunk, és a ránk háruló felelősségre: hogy engedelmesek legyünk az Úrnak és azoknak, akiket ő rendelt vezetőinkké. Ámen.

Sursa: *Alázatosság, engedelmesség* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/alazatossag-engedelmesseg